

турцитѣ), напр. въ Котелъ, гдето се практикувало и възсѣдане in culo. Книгата излѣзла съ черковни букви около преди 40 години. — Въ Жеравна и старитѣ бабички знаели да четатъ, съ черковни букви. Нашитѣ уличници гимназисти искали да обнародватъ нѣкакъвъ си адресъ до Стаменова въ „Независимостъ“, ала Янко Ковачевъ ги изгонилъ. Никой не иска да се присѣдини къмъ тѣхъ. Трѣбва да се чисти и между ученицитѣ.

Днесъ е задушница. Женитѣ носятъ въ шарени кърпи чинии съ варено жито (съ орѣхи и хлѣбове съ отпечатана върху имъ просфора) на гробищата; тамъ върху гробоветѣ палятъ свѣщи и попътъ освещава донесената жертва. Жертвоприношенията се раздаватъ на събралитѣ се тамъ деца и сиромаси. Този обичай се повтаря три пѣти въ годината, сега, презъ май и септемврий. Имало го и въ Тракия.

Вчера получихъ наивно писмо отъ Матковича — дали не бихъ могълъ сега да предприема издаването на пѣтописа на Дерншвама! — Бѣхъ вчера подиръ пладне и у Стоилова въ министерството на външнитѣ работи, гдето се срещнахъ съ Нихадъ паша.

Мжнотиин съ Държавната печатница. Кирковъ, зълъ човѣкъ. Физиологично явление: *hecticus, engbrüstig und rothwangig* [охтичавъ, съ тѣсни гърди и червени страни], неговата злоба е увеличена поради *abstinentia sexus* (както у католишкитѣ патери). Срѣдня поради настаняването на Лютича за книговодителъ, той го не иска. — Ентусиазмътъ на отца Кирила при предаването на френски, ученицитѣ вече говорятъ фрази. — Светитѣ солунски апостоли сж приличали навѣрно на нашия Кирилъ (Лъвовъ) и на дѣдо Натанаилъ Охридски.

16/28 февруарий, понедѣлникъ. Станахъ инвалидъ. Измъчва ме „български народенъ ревматизъмъ“ отъ влажнитѣ кѣщи и дветѣ прекарани люти зими въ мизернитѣ софийски хижи, а отгоре на всичко това и рана (одраскано) на крака. Ходя, подпирайки се съ бастунъ, изъ стаята въ зимно пѣтнишко манто. Не мога дори да отида на работа. Вчера цѣлия день стояхъ самъ въ кѣщи — вѣнъ топло, ала вѣтровито време (снѣгътъ не се топи); днесъ се довлѣкохъ до канцеларията и назадъ. Чета. Тѣзи три дни прочетохъ три свезки отъ кореспонденцията на Погодина съ Бодянски, Шафарика и други. Лежеше у мене отъ пролѣтътъ нечетена. Идеализмътъ на тѣзи добри старци, тѣхното безкористно жертвуване за науката и тѣхното презиране на сребролюбieto тукъ на земята предизвика у менъ голѣмъ копнежъ по тихо занятие съ науката, по книгитѣ и по търсенето на нови и стари истини въ библиотекитѣ, архивитѣ и природата. Който веднажъ е вкусилъ сладостта отъ откриването на забравени събития за човѣчеството, който познава радостта,